

Butlletí d'INFORMACIÓ CATALANA

PORTANTVEU DE LA UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

Any IV || Editat pel "CATALUNYA", GROU N. R. || 30 Abril
Num 42 || J. A. Saco, 415 - Santiago de Cuba || 1943

SACSEJANT

ADHESIONS AMB "PEROS"

N'hem rebut alguna, i és natural i lògic que considerem que aquesta mena d'adhesions no deu éser acceptada, ni llistada, perquè implica manca de fe en la imprescindible necessitat que hi ha d'actuar d'esquena a Espanya políticament i social, per a tallar de cop el perill de "contagi per contacte".

Com ja hem dit i repetit altres vegades, entenem que en cap dels vuits punts de la U. dels C. I. pot trobar-hi cap "pèl" un separatista de cor i convençut. Deu fer-se'ls seus tot bon català que tingui la virtut de posposar-hi les ideologies i les conveniències particulars, siguin subjectives, de partit, o de classe.

Aquesta virtut escasseja i saber-la tenir és difícil, veritat "certs" companys? Per això precisament encara no ha volgut o pogut fer-se seus els vuit punts de la U. dels C. I. el Consell Nacional Català de Londres i els ha desestimat, entre altres, la Comunitat Catalana de Mèxic. El silenci del C. N. C. de L. ens ha profundament decebut, perquè, àdhuc estimar que en Pi i Sunyer és més patriota que política, hi concorre la circumstància de que els que iniciarem la UNIO ja diguérem per andavant que no volíem ésser els únics a controlar-la, que més ens estimavem ésser fiscalitzadors solats de fila, però sí, dintre d'una organització sense caire polític, ni de classe, patriòtica, TOTALMENT INDEPENDENTISTA, i amb més capacitat i importància que el Grop Catalunya.

Si es presenta o es constitueix aquest organisme, el Grop Catalunya immediatament es posaria a la seva disposició.

Què hi diu el "per ara encara" admirat Pi i Sunyer, president del Consell Nacional Català de Londres?

SEGUEIX PUJANT I PUIXANT

Tal com se'n parla en altra secció d'aquest número, formen pilots les Hetras d'adhesió rebudes. I, cas simptomàtic, quasi totes elles són de nuelis i de catalans apolítics, vells residents en sa majoria.

Hi ha que llegir els paràgrafs que dediquen als polítics nou arribats, no per ésser nou arribats, sinó per ésser "polítics" o "classistes"!

Es refereixen als que, tot arribant la brasa a la sardina, —(tant de bo se'ls hi cremés)— no tenen cap escrúpols en introduir, dintre de les velles entitats i dintre de les comunitats, tot l'inútil i perturbador llast que han importat amb ells mateixos per a perllongar ací, a les Amèriques, els més baixos procediments de la més asquerosa política i de la més demogògica "socialitiqueria" que caracteritzaren

aquella denigrant època que feu de Catalunya un panorama kabileny i que tant ens perjudicà davant de propis i estranys.

Com que alguna de les velles entitats d'Amèrica que s'ha deixat influenciar per aquesta mena de nou arribats ja ha fet figa, tornem a "tocar a sonmetent" per a què es posin en guàrdia les no contagiades i reforcin el "cordó sanitari" que tantes vegades hem recomanat.

Davant qualsevulla ofensiva d'aquesta gent, contra-ataquem amb aparells de "Flit" i al crit de "nosaltres sols", tota vegada que val més anar sol que mal acompanyat.

RESPIRANT PER LA FERIDA

Una ben catalana revista de Buenos Aires, en la seva secció de lliçons gramaticals i per a fixar el mot correcte entre "exiliat" i "desterrat", posa aquest exemple: "Exiliats vingueren que de casa ens tragueren".

Simpomàtic, veritat? Es que, potser sense volguer-ho, han respirat per la ferida.

Nosaltres aprovem aquest... esplai, però millor aprovaríem una forta campanya en aquest sentit, fent sempre aquesta salvetat: que es tracta d'exiliats "polítics" o "classistes". No es deu, ni es pot generalitzar. La immensa majoria dels nou arribats ja componen els humils, els que més han patit, i no els aprofitadors i els representatius, molts dels quals, si bé és veritat que han hagut de córrer, també és cert que ho han fet anant de "primera" i viatjant a tall de turistes. Els primers són "poble català"; carn i sang i ànima de la nostra raça i volen, com nosaltres, el bé de Catalunya, i estimen la Pàtria i volen també que, quan sigui hora, trobin el seu càstig aquells altres, els Judes de Catalunya. I són dignes del nostre aplexi i de la nostra protecció i de que se'ls rebí amb els braços oberts.

Es sensible i censurable que s'hagi permès als intrusos de mala fe arribar fins a un extrem en que una revista catalana faci una protesta quasi vergonyant amb l'exemple esmentat.

A temps devien d'haver tallat de cop les tàctiques d'aquesta gent. Haver tallat de cop aquesta mena de bruta campanya electoral i de baixa política que s'està fent a les Amèriques, talment com si encara es trobesin a Catalunya en aquells ignominiosos temps de l'"esgarrapa i estira cabells" i del "vest-te'n tu per posar-m'hi jo".

En quant a la consigna de "allí on hi hagin entitats catalanes apoderades" i allí on no n'hi hagi crearne mal sigui ficticiament" del perturbador sector del "volem pa sucat amb oli...

espanyol", recomanem es segueixi l'exemple del Grop Catalunya, quin cordó sanitari ha estat tan eficient que els líders i pseudo-líders de dit sector que han passat per Santiago de Cuba ni tant sols s'han aventurat a "flairar-nos".

La fortor de "Flit" i de "Creolina" els ha allunyat com gats escaldats.

Ja ho sabeu, doncs, companys, forta personalitat i fermesa de conviccions!

QUE CONSTI!!

A deduir pel que ells escriuen, sembla que es creuen que se'ls hi fa "Fo i Uix!" perquè són comunistes... vergonyants, i diem vergonyants, perquè ells mai ho confessen espontàniament que en són de comunistes.

Res d'això. Van errats del tot. Dintre de la Unió dels Catalans Independentistes, com de les entitats nacionalistes radicals, hi tenen cabuda totes les ideologies, menys, com és lògic i natural, la "troglodita" aberració nazi-feixista-falangista. I si es combat al sector en qüestió, no és perquè sigui comunista, sinó perquè no és un partit essencialment català nacional, perquè és espanyolitzant, legalista vent per cent i, per tant, anticatalà, tota vegada que vol la continuació de l'esclavatge de Catalunya sota el sabatot imperialista de l'estat espanyol, el qual, encara que sigui regit per un govern republicà, sempre serà, en relació a les nacionalitats ibèriques irreductibles, antiliberal, antidemocràtic i imperialista.

Més clar... que l'aigua cristal·lina! I ja ho sabeu, doncs, tant vosaltres com els altres dels partits polítics i socials legalistes o mig-legalistes i que us batejeu vosaltres mateixos, ¡quina barra!, com partits nacionals catalans. Si voleu que no se us faci ni "fo, ni uix", deslliguen-vos de tot contacte amb agrupacions polítiques o socials espanyoles, conservant les vostres ideologies que no us lliguin ni estiguin en pugna amb el voler treballar per la llibertat absoluta de la Pàtria; declareu-vos assencialment independentistes... i venen com tots els catalans patriotes us obriran les portes i us reberan amb els braços oberts.

Si no ho feu, l'avenir s'ocuparà de vostres culpes i els vostres pecats de fer-vos purgar ben amargament la traïdoria a Catalunya.

NI A COPS ENS CAP AL CAP

Els catalans de la Comunitat de Mèxic i de les velles entitats d'aquell país celebraren el 14 d'abril commemorant, en un gran àpat, la proclamació de la República Catalana per en Macià, proclamació que, com saben bé els independentistes, fou el més evident i exemplar precedent d'autodeterminació i de legalitat de sobirania popular que hem de tenir present i seguir els catalans.

En aquest acte hi hagué parlaments separatistes i molts "Visca Catalunya Lliure". Però com que, pocs dies abans, molts dels que parlaren i assistiren a l'acte, havien ajudat amb els seus vots a que l'Assemblea General de Comunitat prengué l'acord mig-legalista de sotmetre a la decisió d'en Pi i Sunyer, president del C. N. C. de L., els punts referents al reconeixement implícit de la "Mitja-Legalitat", nosaltres aquest evident contrasentit no ens el podem empassar, perquè entenem, i que ens perdonin, que és immoral, tan immoral i desmoralitza-

dor i confusionista, per no dir altra cosa, com aquella vella i estúpida tàctica dels polítics catalans que, a Madrid, cridaven "Viva Espanya" i, a casa, "Visca Catalunya Lliure".

Aquest "Visca Catalunya Lliure", en boca d'aquests rabadans sense ovelles i sense "altra cosa", es veu que no te, ni tindrà mai cap significat. Se'ls hi ha d'exigir per escrit i signat i refrendat per testimonis feiants que el visca digui així: "Visca Catalunya lliure i INDEPENDENT", per a que no hi hagi possibilitat de cap fugida per la tangent.

MOVIMENT... DE QUE?

Sovint es parla del "moviment" de les Comunitats. Nosaltres entenem que s'ha de dir en plural: "moviments de les Comunitats", perquè com que quasi totes són com els rellotges espatllats que quan un marca les dotze, l'altre assenyala "tres quarts de quinze", no sabem quin "moviment" global i coincident i orientador poden desenrotllar per a aglutinar els catalans sota una finalitat patriòtica comú, aquestes Comunitats d'actuacions i principis heterogenis entre sí.

Tal com s'ha presentat i es presenta el "panorama", honradament entenem, sense intenció ni desig de combatre-les, que aquestes comunitats, en conjunt, han resultat un destorb, un entrebanc. Hagués estat millor enfortir les velles entitats separatistes; nacionalitzar integralment i enfortir també les que no tenien caire patriòtic definit, i recolzar totes elles al Consell Nacional Català de Londres. Aleshores, indubtablement s'hauria produït la unitat de pensament i d'acció per a poder plasmar, globalment, el moviment reivindicador de nostra Pàtria.

Recordi's, que quan la peregrinació d'en Macià per aquest continent, no hi hagué necessitat de comunitats. Les velles entitats i els catalans tots de les Amèriques feren possible la unificació.

Però aquesta vegada, companys... "exiliats polítics vingueren... que la unificació dels catalans desferen".

PASTERADA!

La premsa en general parla de que ha començat la "tournée" Martínez Barrio, Miaja i Co. per Sud-Amèrica per als "pour-parlers" preliminars a l'assemblea de republicans espanyols i de que aquesta Assemblea hi prendran part delegats dels bascos i en Pi i Sunyer, o representants d'en Pi i Sunyer com delegats dels "republicans", catalans.

Si això és veritat, adéu-siau ja no admirat ni respectat Pi i Sunyer, i que Déu us perdoni el vostre suïcidi moral, el vostre "patricidí", el qual, si s'arriba a consumir, us farà passar a la posteritat com un personatge tristament cèlebre.

I permeteu-nos que 'ens' fem aquesta pregunta: Serà cert que els catalans som una col·lectivitat degenerada, inferior a qualsevulla de les altres de les quals nosaltres ens en considerem superiors?

Déu protector de les nacionalitats irredemptes, regeneu-nos!

Perquè sí no, haurem de resar el "pare nostre Jesuèrist" de "JOAN DALIA".